

אכתה דיוק ארותי

חוסר המשקל, ובמצבים קשים אחרים. בי משך שנתיים לפחות היא תיראה בקושי את בעלה וילדיה; היריון נוסף פירושו ביזוב של מליוני רובאליים.

היא תהיה שאטנית, ולא בלונדית או אדומה, דוקא. מפני ששאטנית תוכל לעמוד בפני אפשרות של הפצצת קרניים קוסמיות, הרבה יותר טוב מגברת בהירת שיער ה' זקוקה לשימשה להגנה עצמית, גם בהקרנה רגילה על שפתה.

מידותיה הגופניות יהיו גורם ברחשיבות גדול כשתחזור לאדמה, יותר מאשר בחלל. יורי גאגארין היה גבר נאה ומתאים להשלח למערב למטרות תעמולה. אבל תארו לכם כמה מסוכנת ליציבות האימפריאליזם תהיה רוסיה פורחת, שאטנית, (90°55'90) שהספיק קה כבר להתעלס עם תושב הירח, השותה שאמפניה ממגפי העופרת שלה, וששמה הוא טובאריש נאטאשה?

★ ★ ★ לא רוצה להיפגש אתו

אבקש שקט בכיתה. ישנה כאן מורה "בת עשרים ושבע בדיוק", המבקשת את רשות הדיבור. נוסף לכך, גם נידמה לה שהיא משהו מיוחד:

"כל אחד מחפש להכיר מישהו, להיפגש אחר כך, להתקשר... אלא שאני, ליבי

★ ★ ★ מיכאל בהומור

אינו נוהה אחר פגישות. כל שאני רוצה הוא גבר, היודע לכתוב מכתבים ארוכים ומחנכים, בעל נימה של חמימות והשראה. "איני רוצה להיפגש עמו, ולא לראותו. רק בערבים המיגיעים בחורי הקטנטן והח' מים, כשאחוש בצורך להביע, ולספר לי משהו מהרגשותי — אדע שאוכל לכתוב לו, מבלי לחשוש לתגובתו. את יודעת, רותי, ישנם דברים, ולעיתים, הם כה רבים, אותם אינך יכולה לספר לאדם שאת מכירה. רצוי שאותו גבר אלמוני יהיה די מבוגר כדי להבין אותי, וכדי לענות לי ללא כחל ושרק על אלפי רגעים של דומיה, של בדידות, אותם אספר לו. "אני תלמידי, אלא שאת מרבית ימי השבוע אני מבלה בקיבוץ בנגב, כמורה. "גם מקום מגוריו של הכותב לי אינו חשוב לי כלל, משום שהרי לא אפגש עמו." האמת ידועה לכל. (7/1342) תשנה כמור בן את סיסמתה, כשהיא תגיע לגיל עשרים ושבעים.

החרושת שלו. ובאמת, בלילה הראשון, כבר ביקרו אצלו גנבים.

★ ★ ★ ירושלמי — חתיך

נחמד מאד מצידכם לצרף גם תמונות עצמכם למכתבים. זוהי תופעה חדשה — שתזכה לכל העי דוד מצידו. ולו גם השולח הוא ירושלמי:

"מי זה אומר ש צריך אומץ מיוחד כדי לשלוח תמונה לפרסום בהעולם ה' זה? אני ירושלמי והחברה טוענים ש' אני דחקא די חתיך, ואני מסכים לדעה זו, שמי מתי דחידוביך ואני גר ברחוב בני ימין מטולה 18, ב' ירושלים. אני לומד בתיכון ומתחשק לי להכיר חתיכה נחמדה — שכל רצוי, ירר' שלמית, בלונדית אם אפשר. הגובה שלי 182. זהו."

★ ★ ★ יכרית של צברית

הוסיפו ליסוריו של חורטר והאמלט את אלו של אטלס הנושא את העולם על שכמו ואת אלו של ישו — ואז אולי, אמרתי אולי, תקבלו מושג קלוש על מצבה האנוש של (5/1342). מי עשה לך מה, נערה? הרשי לי להעמידו אל הקיר. "אני עייפה. אני חשה כאילו נשאתי על גבי את סבל העולם כולו ואף את גילו. שוב אין ניחוח לפרחים והחמה אינה עוד חודרת אל צינת לבבי. דבר מה אכזר לי, רותי — אכזה לי האמונה באדם. העולם נראה לי כחלל עצוב וגדול. "על כן אכיר תודה, לכל מי שמכתביו יזרימו מעט חיים לליבי הקפוא. יכול הוא להיות בן 7 או בן 70. אין זה משנה, כל עוד "בן אדם" הנו — יבורך."

העולם היה עסוק בטיסת החלל של גורדון קופר בחללית אמונה 7. הרוסים התפוצצו מקינאה. בשעות הרות גורל אלו, אני מתארת לי, התכנסה לישיבת חירום חבורת מדענים סובייטיים והחליטו סופית לתת נוק' ארוט מוחץ למערב הפרוע. הטייס הסובייטי הראשון לירח יהיה אשה.

אשה הוא מוצר חסכוני ביותר. היא אוכלת 25% אחוז פחות, ונושמת חמצן פחות 25% אחוז, מגבר בטיסות כאלו. בוודאי שהיא תהיה שאטנית, 170 גובה, ובעלת נתונים סטטיסטיים חיוניים של 90°55'90. היא כמובן תהיה אמה, מפני שניסיונה ב' לידה ללא כאבים תעזור לה להתמודד, ה' בה יותר טוב מכל בתולה בגילה, במצוקת

סופיה, שנה א' — זו שעתה הגדולה. (3/1342) נוסעת בסוף הקיץ, ומבטיחה תגנית שההוצאות המקסימאליות תהיינה לא יותר מאלף לירות לראש. פשוט אין לה יותר.

★ ★ ★ מילון שימושי:

- היא באה ממושב — מושב זקנים.
- תראה אותה, תאבד את הצפון! — בשפתו של חיל-הים: תאבד את הראש.
- מספר ירוק — היא עובדת על הקו.
- פרצוף של נרגילה על הגבול — פרצוף...
- יש לה גוף מושך עגלות — אבל לא גברים.
- נתן גובה, לקח שכל — על משקל אלוהים נתן ואלוהים לקח.
- ארוך כמו שרוך, טיפש כמו נעל — כנ"ל.
- תסרוקת מדרגות מוגרבי — תסרוקת גברית גלית, בצורת מדרגות.
- מתגלה נוסח קרן קיימת — דונם פה, דונם שם.
- אחיה המאוסרת עלי אדמות, אם מישהו מכס יואיל לתרום משהו למילון השימושי.

★ ★ ★ עצוב בשיכון

הוא שאמרתי. אין בעלת-בית — אין בת. אין בת — עצוב לסטודנט. עצוב לו — כותב אלי. והפעם הם שלושה (4/1342), המודיעים בצער שהם גרים בחדר משותף במעונות הסטודנטים בטכניון, זו השנה השלישית. "גובהנו הממוצע הוא 178, וג' לנו הממוצע הוא 21." עוד הוכחה ניצחת לטענתי שסטודנטים הם חומר ממוצע בהח' לט. אבל הרי זה מה שאתן אוהבות. ואם אתן גם שלוש נחמדות 18-16, מסביבות חיפה, או בומבה.

שום יוצאת לחופשה כדי לשכוח דברים. כשהיא פותחת את המזוודות, היא רואה שבאמת שכחה.

פירסומאי שיכנע אותי כמה יעיל מדור המודעה הקטנה בעיתונים. למשל, איש אחד כתב מודעה שהוא מחפש שומר-לילה לבית

אחת שהציעה את מועמדותה לתפקיד מארגן בטרס אלדוראדו: "גמרתי עממי, וכמו כן סיימתי בית-ספר יטודי."

★ ★ ★ נאצו את גאולה

מה הייתי עושה בלי תריסר מציאות כא' לו לשבוע? כותב (1/1342) החיפאי:

"הנערה הזאת משגעת אותי שאשלה את תמונתה לעיתון, בין אם במסווה של מצי' אה ובין אם בצירוף האמת. אנא, עשי עמי צדקה וחסד ופרסמי את התמונה. על כל

פנים היא טבריינית ושמה גאולה. תקחתה הניסתרת היא שהמוני מעריצים יציפו אותה במכתבים."

לא שאיכפת לי כל כך, גאולה, אבל את אוספת גם סתם בולים, או רק מעטפות היום-הראשון?

★ ★ ★ כוכבת השנה, לפחות

אני שואלת אתכם, זה לא מחמיא לנערה לקבל מכתבים כמו זה של יהודה? אינני רוצה להראות חסרת ענוה, אבל אני מת' חילה להרגיש כמו כוכבת השנה, לפחות, עם מכתבי מעריצים כאלו. לא תרוץ אחרי קטקדה יהודה, אני מקווה, אם אפשרם קטעים ניבחרים ממכתבך הפרטי אלי. הוא כותב לי:

"... אני חייל, עובדה שאינה מורידה מערכי כאדם וכגבר. יש לי בקשה מסוימת מאד. איני מחפש סתם בחורה בלונדית בת 16, או שחרחורת בת 16 וחצי. אני רוצה להפגש עם אשה, מסוימת מאד.

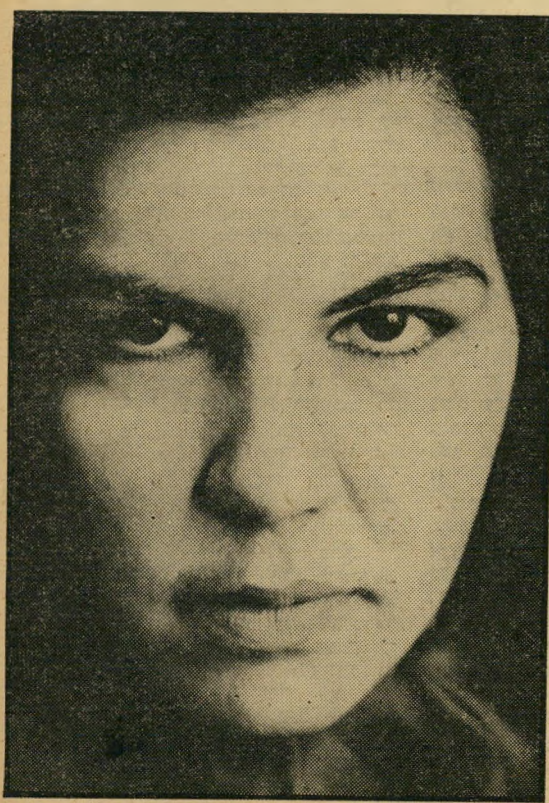
"רותי, זה חודשים ארוכים שאני קורא את מדורך. אין מה לדבר, יחסית לנשים את פיקחית למדי. עובדה שלה אני מייחס חשיבות רבה יותר מאשר ליופי או עושר. הייתי רוצה לפגוש ולהכירך רשמית תחי' לה, והמשך, אני מקווה, יבוא. הבדלי גיל, שבהדאי קיימים בינינו, אינם עלולים להפ' ריע, היות ונסינוי רב גם בשטח זה. (איזה שטח?)

"ג.ב. אם אינך מוכנה להיפגש אתי, עני לי לפחות. מבטיח לך, כי לא אכזיבך." אבל אני כן. מפני שאני דחקא כן שחר- חורת בלונדית, ולא מזמן חגגתי את יום הולדתי ה-16. עלי להודות שנערים קטנים משעממים אותי עד מוות, ואני כן מייחסת חשיבות ליופי ועושר, כמו כן אי' נני "אשה מסוימת" — זאת אומרת — לא הטיפוס שלך, יהודה היקר.

ובכלל, להבא, מי שרוצה להפגש אתי צריך לשאול קודם רשות מאבשלי. הוא מקבל מ-6-8 בערב, אם הוא לא ישן אז. רצוי בחור מסורר ממשפחה טובה, עובד בשורה-החוק או מהנדס-מכונית, ובלי ילדים. יהודה לרשותכן, נערות: 2/1342.

★ ★ ★ בטרמפ לאפריקה

מי שחלם פעם על מסע משותף בן 3 חודשים לאפריקה או אסיה עם תרמיל על השכם, בטרמפים ובחברת סטודנטית לפילי

נערת השבוע

שמה ריטה לטאנדרה. היא ממונטריאל, ויש לה הכבוד להיות האינדיאנית הראשונה המבקרת בישראל. אבא שלה הוא בן תערובת של שבט הלוחמים אירוקוואה, ואמא בת שבט אבנאקי מקורי, לא?

ועכשיו, הסירו בבקשה מדמיונכם כל מה שקראתם, שמעתם, ראיתם פעם על הנושא — פוזמק-העור, המהיקאני האחרון, קארל מאי, קרקפות, סומאהוק, ותקבלו את ריטה. נערה קנדית, כמו כל אחרת. היא מצטערת להרוס באכזריות כזאת את המזון הרוחני שלכם עד גיל 15. אבל היא באמת שלא גרה מיימיה בוויגואם, אבא שלה לא רקד שום ריקוד-מלחמה. אין להם אפילו בארון שבביתם המודרני במונטריאל — עטרת נוצות, ואפילו סבא שלה הפטיק כבר לפני דורות, להתהלך במוקאסינים ולעשן את מקטרת-השלוש. היום מעשנים האינדי' אנים קנט. הם אינם שמים אמבוסים ללבנים, והולכים לסינימה לראות את המערב הפרוע בסינמאסקופ. ריטה כולה צער על שדוקא עליה הוטל לגלות את האמת המרה.

שערה שחור וישר, עצמות לחיה בולטות והיא הייתה ילדה קטנה כשהחלה לעבוד כקופאית במסעדה. היא ציירה בחשאי, עד שאיזה קליינט גילה אותה, והתפעל נורא. היא נשלחה לבית ספר לאמנות, ונהיתה לציירת, אולי המוכשרת ביותר בקנדה. תמונותיה נמכרות ב-1300 דולר האחת. היא לא באה לתל-אביב, להתיישב בכסית. היא בחורה רצינית. והיא עובדת 10 שעות ביממה, בהן היא יוצרת אבסטרקטים-לייזרם בצבעים לוהטים — שחור, אדום, כתום.

הסטודיו שלה נמצא על שפת הירקון. קוסו אלול, הפסל, ידידה מאז כן מיני פסטיבליים בינלאומיים, השאיל לה אותו. כמובן שאפשר לבקרה. גם בעלה ישמח, מאד.